

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1813/2022
29.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца Удружење осигуравача Србије Гарантни фонд, чији су пуномоћници Жељко Маровић, Ана Петровић, Маја Смиљан и Страхиња Коралија, адвокати из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Богдан Јуришић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2137/21 од 06.10.2021. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2137/21 од 06.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2137/21 од 06.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 399/20 од 18.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име регресног дуга исплати износ од 968.000,00 динара са законском затезном каматом од 16.04.2014. године до исплате и трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 56.240,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2137/21 од 06.10.2021. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној ревизији на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), јер у овом случају не

постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овој парници је регресни захтев од власника моторног возила који није закључио уговор о обавезном осигурању, по исплати накнаде штете родитељима погинулог ББ, због смрти блиског лица. Ревизијским наводима се указује да је суд био дужан да као претходно питање утврди постојање кривичног дела као узрока настале штете и примени привилеговани рок застарелости из члана 377. Закона о облигационим односима, будући да кривични поступак против ББ који је погинуо у саобраћајној несрећи није могао бити покренут, а против другог учесника је обустављен јер није доказано да је извршио кривично дело које му је стављено на терет. Питање примене привилегованог рока застарелости потраживања накнаде штете проузроковане кривичним делом (члан 377. Закона о облигационим односима) у случају када постоје околности које искључују кривично гоњење довољно је расправљено у судској пракси, па и у случају прихватања изузетне дозвољености ревизије не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода за тужиоца, будући да се ревизијом наводе околности које су искључивале кривично гоњење управо лица чијим родитељима је исплаћена накнада штете. Указивање тужиоца у ревизији на одлуку Врховног касационог суда Рев 1672/2016 од 15.12.2016. године не указује на потребу уједначавања судске праксе, јер се у том случају не ради о истој чињеничној и правној ситуацији. Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 10.03.2020. године ради регреса и означеном вредношћу предмета спора у износу од 968.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**